

Sygn. akt II AKa 229/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Paszkiewicz (spr.)

Sędziowie: SSA Grażyna Świdorska - Wandor

SSA Wojciech Andruszkiewicz

Protokolant: st. sekretarz sądowy Monika Żylińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Krzysztofa Nowickiego

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2012 r.

sprawy

K. W.

oskarżonego z art. 158 § 3 k.k. i art. 191 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

W. W.

oskarżonej z art. 158 § 3 k.k. i art. 191 § 2 k.k. przy zast. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 14 marca 2012 r., sygn. akt **II K 106/10**

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1. w ten sposób, że oskarżonych K. W. i W. W. uznaje za winnych tego, że w dniu 28 września 2007r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci pieniędzy w kwocie 400 zł, kilkakrotnie uderzając rękoma i pięściami po głowie brali udział w pobiciu T. M., w następstwie czego doznał on urazu śródczaszkowego w postaci krwiaka podtwardówkowego wzdłuż lewej półkuli mózgu, co doprowadziło w dniu 5 października 2007r. do jego zgonu, to jest przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. skazuje:

- oskarżonego K. W. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- oskarżoną W. W. na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. wymierza K. W. kwotę 300 (trzysta) zł., zaś W. W. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł. tytułem jednej opłaty za obie instancje oraz zwalnia ich od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. W. i W. W. zostali oskarżeni o popełnienie przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. i art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a P. B. oskarżony został o popełnienie przestępstwa z art. 191 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 16 czerwca 2009 r. w sprawie II K 22/08 oskarżony P. B. został uznany za winnego przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 2 k.k. został skazany na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono – na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. – na okres próby 4 lat, oddając go na ten okres, w oparciu o przepis art. 73 § 1 k.k., pod dozór kuratora sądowego.

W odniesieniu do P. B. wyrok się uprawomocnił, natomiast **w odniesieniu do W. W. oraz K. W.** tenże wyrok, gdzie uznano ich za winnych tego, że w dniu 28 września 2007 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci zwrotu pieniędzy w kwocie około 400 złotych, szarpiąc za ubranie, grożąc pozbawieniem życia oraz kilkakrotnie uderzając rękoma i pięściami po głowie i ciele brali udział w pobiciu T. M., w następstwie czego doznał on urazu śródczaszkowego w postaci dużych rozmiarów ostrego krwiaka podtwardówkowego pod lewą półkulą mózgu, które to obrażenia doprowadziły w dniu 5 października 2007 r. do jego zgonu, czym działali na szkodę wstępujących w prawa pokrzywdzonego A. M. i T. M. i za przestępstwo z art. 158 § 3 k.k. i art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 158 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., skazano ich na kary po 3 lata pozbawienia wolności, na skutek apelacji wniesionych na korzyść tych oskarżonych, został uchylony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku sygn. II AKa 238/09, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 14 maja 2010 r. w sprawie II K 98/09 oskarżeni K. W. i W. W. zostali uznani za winnych tego, że w dniu 28 września 2007r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu celem wymuszenia od T. M. zwrotu wierzytelności w kwocie 400 zł. grozili mu pozbawieniem życia, a nadto używając przemocy w postaci co najmniej czterokrotnego uderzenia pokrzywdzonego rękami w okolice głowy wzięli udział w jego pobiciu narażając go tym na bezpośrednie niebezpieczeństwo naruszenia czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni, to jest popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazano ich na kary po roku pozbawienia wolności. Nadto na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności zaliczono im okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie: a/ w stosunku do W. W. od 1 października 2007r. do 19 grudnia 2007r., b/ w stosunku do K. W. od 17 grudnia 2007r. do 13 marca 2008r. Tymże wyrokiem orzeczono w trybie art. 230 § 2 k.p.k. o dowodach rzeczowych oraz orzeczono o zasądzeniu od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 180 zł. tytułem opłat sądowych i obciążono ich po połowie kosztami postępowania w pozostałym zakresie.

Wyrok ten, na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w S. – na niekorzyść oskarżonych oraz przez obrońców oskarżonych – na ich korzyść, został uchylony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku sygn. II AKa 192/10, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie IIK 106/10 K. W. i W. W. zostali uznani za winnych tego, że w dniu 28 września 2007 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu w celu wymuszenia od T. M. zwrotu wierzytelności w kwocie 400 zł, kilkunastokrotnie uderzając rękoma oraz zaciśniętymi pięściami po głowie oraz zadając mu uderzenie nogą brali udział w jego pobiciu w następstwie czego T. M. doznał licznych siniaków na głowie, krwiaków okularowych, podbiegnięć krwawych na grzbiecie nosa, na śluzówce wargi górnej i dolnej, i małżowinie usznej prawej, przerwania dwóch żył mostkowych okolicy ciemieniowej, co doprowadziło do powstania krwiaka przymózgowego wzdłuż całej lewej półkuli mózgu, z uciskiem na struktury mózgowia z przemieszczeniem układu komorowego na stronę prawą i obrzęk tkanki mózgowej lewej półkuli, a także niewielkie ogniska stłuczeń w korze mózgowej położone przystrzałkowo oraz złamania żeber IX i X po stronie lewej w linii pachowej tylnej, co stanowiło chorobę realnie zagrażającą życiu i doprowadziło do zgonu T. M. w dniu 5 października 2007 r., tj. występku z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. K. W. został skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności, a W. W. na karę 2 lat pozbawienia wolności. Na poczet tych kar Sąd, na podstawie art. 63 § 1 k.k., zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: K. W. od 17 grudnia 2007 do 13 marca 2008, W. W. od 1 października 2007 do 19 grudnia 2007. Nadto tymże wyrokiem na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazano zwrócić I. R. (1) dowody rzeczowe

„wskazane na k. 364 poz. 1”, H. S. (1) „wskazane na k. 364 poz. 2, 5, 7”, W. W. dowód rzeczowy „wskazany na k. 364 poz. 9”, a A. M. dowody rzeczowe „wskazane na k. 364 poz. 4 i 8”. Od obojga oskarżonych zasądzono na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w częściach równych, w tym wymierzono opłaty K. W. 400 zł, a W. N.- W. 300 zł.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. W. zaskarżała wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. rzuciła mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania w postaci:

1. art. 2 § 1 ust. 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności kwestii wpływu późnego wezwania karetki pogotowia na stan zdrowia T. M. oraz niewyjaśnienie kwestii gdzie przebywał T. M. przed przyjściem do mieszkania przy ul. (...) i co się z nim w tym czasie działo;

2. art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez naruszenie zasady in dubio pro reo, polegające na uznaniu, że to właśnie uderzenia zadane przez oskarżonych spowodowały powstanie u T. M. ostrego krwaka przymózgowego wzdłuż całej lewej półkuli mózgu, który doprowadził do zgonu pokrzywdzonego w sytuacji, gdy nie zostało w niniejszej sprawie wyjaśnione, co robił T. M. przynajmniej przez 2 godziny przed dotarciem do mieszkania przy ul. (...), co prowadzi do sytuacji, w której nie można w żaden sposób wykluczyć, że w tym czasie pokrzywdzony mógl zostać uderzony lub pobity, którą to wątpliwość Sad winien wziąć pod uwagę na korzyść oskarżonego;

3. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 i art. 7 przez dowolne i sprzeczne z dowodami ustalenie, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona czynu opisanego w dyspozycji art. 158 § 3 k.k. pomimo braku bezpośrednich i przekonujących dowodów na to, że oskarżony skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego mógl i powinien był przewidzieć oraz że K. W. uderzył T. M. z dużą siłą kilkakrotnie pięścią w twarz;

4. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie za wiarygodne zeznań świadka I. R., mimo ich znikomej wartości dowodowej z uwagi na stan psychiczny w jakim świadek się znajdowała i przy braku dostatecznego rozważenia wniosków opinii biegłej E. Z. (1),

które to uchybienia procesowe w konsekwencji doprowadziły do błędnych ustaleń faktycznych odnośnie strony przedmiotowej jak i podmiotowej czynu, w szczególności ustalenia zamiaru oskarżonego,

ewentualnie – w przypadku nieuwzględnienia apelacji w części dotyczącej winy – apelacja zarzucała zaskarżonemu wyrokowi rażącą surowość i niewspółmierność kary pozbawienia wolności, polegającą na wymierzeniu K. W. długoletniej kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i niedostateczne rozważenie okoliczności łagodzących, przemawiających za niższą karą.

W następstwie powyższych zarzutów apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku przez zmodyfikowanie opisu czynu i przyjęcia jako przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. oraz skazanie oskarżonego na tej podstawie na znacznie łagodniejszą karę, ewentualnie o zmianę wyroku i znaczne złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Apelacja obrońcy oskarżonej W. W. zaskarżała wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucała:

- obrazę przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k., polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonego materiału oraz nieuwzględnieniu zasady obiektywizmu, co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia wadliwego stanu faktycznego, który stał się podstawą uznania oskarżonej W. W. winną zarzucanego jej czynu;

- obrazę przepisów postępowania tj. art. 366 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a także okoliczności sprzyjających popełnieniu przestępstwa tj.:

- czy gdyby świadkowie I. R., H. S., a także P. B. wezwali pogotowie krótko po pobiciu T. M., który krwawił i skarżył się na bóle głowy, doszłoby do pourazowego obrzęku mózgu skutkującego porażeniem życiowo ważnych funkcji, a

w konsekwencji śmierci pokrzywdzonego, czy jedynie do narażenia go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia (art. 158 § 1 k.k.), bądź ewentualnie spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 158 § 2 k.k.) oraz niewyjaśnienie:

- czy świadkowie ci swoim zachowaniem dopuścili się czynu z art. 162 § 1 k.k., tym bardziej, że po pobiciu pokrzywdzonego skarżył się na dolegliwości głowy i miał widoczne obrażenia twarzy, a nikt z obecnych nie udzielił pokrzywdzonemu pomocy, a także
- niewyjaśnienie liczby uderzeń zadanych pokrzywdzonemu przez K. W. i W. W. poprzez podanie jej jako „kilkunastokrotnie”, a także tego kto, w jakiej ilości oraz jakiego rodzaju zadawał ciosy i uderzenia,
- niedostateczne wyjaśnienie czy rozległy krwiak przymózgowy podtwardówkowy powstał w wyniku upadku i uderzenia o podłogę, czy w wyniku uderzeń pięścią, poprzez ogólne przyjęcie, iż „ostatnia opinia biegłych w pełni uwzględnia wszystkie okoliczności sprawy, a zatem zasługuje na całkowitą aprobatę ze strony Sądu...” (str 71 uzasadnienia), co miałyby znaczenie dla oceny zachowań oskarżonej i jej nieumyślności w tym zakresie;

a nadto:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżona W. W. razem z synem udała się do mieszkania T. M., gdzie działając wspólnie i w porozumieniu, w celu wymuszenia od T. M. zwrotu wierzytelności w kwocie 400 zł, kilkunastokrotnie uderzając rękoma oraz zaciśniętymi pięściami po głowie, w tym po twarzy T. M. oraz zadając mu uderzenie nogą brała udział w jego pobiciu w następstwie czego T. M. doznał licznych siniaków na głowie, krwiaków okularowych, podbiegnięć krwawych na grzbiecie nosa, na śluzówce wargi górnej i dolnej, i małżowinie usznej prawej, przerwania dwóch żył mostkowych okolicy ciemieniowej, co doprowadziło do powstania krwiaka przymózgowego wzdłuż całej lewej półkuli mózgu, z uciskiem na struktury mózgowia z przemieszczeniem układu komorowego na stronę prawą i obrzęk tkanki mózgowej lewej półkuli, a także niewielkie ogniska stłuczeń w korze mózgowej położone przystrzałkowo oraz złamania żeber IX i X po stronie lewej w linii pachowej tylnej, co stanowiło chorobę realnie zagrażającą życiu i doprowadziło do zgonu T. M. w dniu 5 października 2007 r., czym wyczerpała znamiona czynu z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k., pomimo iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia takiego twierdzenia.

Nadto, zastrzegając iż wynika to z ostrożności procesowej, apelacja na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 4 kpk, zaskarżonemu wyrokowi zarzucała rażącą niewspółmierność kary, noszącą znamiona kary rażąco niesprawiedliwej.

W konsekwencji apelujący wnosił o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej W. W. od popełnienia zarzucanego jej czynu; ewentualnie o:
- uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi Okręgowemu w Słupsku do ponownego rozpoznania;

ewentualnie – z ostrożności procesowej – o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie w stosunku do oskarżonej W. W. kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wywiedzione w sprawie apelacje o tyle okazały się skuteczne, że doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonych wobec stwierdzenia, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy wydano orzeczenie surowsze co do ustaleń faktycznych, a więc doszło do wydania orzeczenia wbrew zakazowi reformationis in peius wyrażonemu w art. 443 k.p.k. W konsekwencji korekta opisu czynu, a nadto częściowe uwzględnienie zarzutów rażącej niewspółmierności

kar poprzez ich niewspółmierną surowość, skutkowałą wymierzeniem oskarżonym łagodniejszych kar pozbawienia wolności. Pozostałe zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych nie zasługiwały na uwzględnienie.

Stwierdzić bowiem należy, że wbrew wywodom skarżących Sąd Okręgowy należycie przeprowadził postępowanie dowodowe, szczegółowo i wnikliwie wypowiedział się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku którym dowodom dał wiarę, a którym wiarygodności odmówił i stanowisko swoje obszernie uzasadnił w sposób logiczny i rzeczowy. W efekcie dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów jest zgodna z dyrektywami art. 7 k.p.k. i jako swobodna, a nie dowolna, zasługuje na pełną aprobatę Sądu odwoławczego.

Przypomnieć wypada, że dwukrotnie uchylając wydane w sprawie wyroki Sąd odwoławczy wskazywał na konieczność wykluczenia możliwości spowodowania stwierdzonych u pokrzywdzonego obrażeń ciała, skutkujących jego zgonem, przez inne osoby oraz wskazywał, że dla rozstrzygnięcia zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonych K. W. i W. W. niezbędne jest ustalenie, że pomiędzy ich działaniem a skutkiem śmiertelnym zachodzi związek przyczynowy, a w przypadku pozytywnego ustalenia w tej mierze także to, że następstwo w postaci śmierci przewidywali lub obiektywnie mogli przewidzieć. Sąd Okręgowy w tym postępowaniu sprostął powyższym zaleceniom i dokonał w tej mierze bezbłędnych ustaleń. Wykluczenie sprawstwa innych osób, w okresie przed powrotem pokrzywdzonego do domu, wynika z oceny opinii biegłych medyków sądowych. Sąd Okręgowy trafnie wywiódł, iż opinia biegłych z Uniwersytetu (...) w B. (...) w osobach K. Ś. i E. B. jest pełna, jasna i spójna, a jej wnioski zasługują na pełną akceptację. Istotnie opinia ta jest niezwykle rzeczowa, logicznie uargumentowana i uwzględnia wszelkie realia przedmiotowej sprawy. W tych realiach opinia logicznie tłumaczy mechanizmy powstania wszelkich obrażeń, a wniosek o przyjęciu takiego mechanizmu, iż pierwotne urazy godzące w okolice boczne i przednioboczne głowy doprowadziły do powstania krwaka przymózgowego czyli choroby realnie zagrażającej życiu, a pozostałe zmiany w mózgu są zmianami wtórnymi, za które odpowiedzialny jest wzrost ciśnienia śródczaszkowego, uznać należało za prawidłowy. Wniosek ten koresponduje z opisem zachowania oskarżonych w mieszkaniu pokrzywdzonego, wskazywanym w pierwszych zeznaniach świadków P. B. i I. R.. Biegli wskazali, że wystąpienie takiego krwaka na ogół prowadzi do wystąpienia zaburzeń świadomości, łącznie z utratą przytomności, ale choć zdarza się, że później odzyskują przytomność sprawiając wrażenie coraz bardziej pijanych, jednak T. M. został znaleziony w takiej pozycji, jak został zostawiony, co świadczy o szybkości narastających objawów, zgodnej z intensywnością i rozległością krwawienia. Zatem fakt, że po uderzeniach doznanych we własnym mieszkaniu zgłaszał dolegliwości bólowe głowy, że opisany mechanizm powstania krwaka odpowiada pozycji siedzenia na kanapie, a także to, że został znaleziony w tym samym miejscu, przeczą wersji ewentualnego pobicia skutkującego powstaniem krwaka przed przybyciem pokrzywdzonego do mieszkania około godziny 22-ej /vide analiza opinii medyczo – sądowych str. 57 – 72 uzasadnienia/.

Nadmienić należy, że Sąd Okręgowy szczegółowo uargumentował z jakich względów dał wiarę pierwszym zeznaniom I. R., uwzględniając przy tym opinię biegłej E. Z.. Sąd meriti drobiazgowo wręcz zanalizował poszczególne zeznania, skonfrontował je z innymi dowodami i zasadnie stwierdził, że zeznania te w istocie odpowiadają pierwszym zeznaniom P. B., przedstawiając szereg okoliczności w sposób zbieżny, odpowiadający także treści opinii sądowo – medycznej oraz znajdujący wsparcie w opinii biegłej psycholog, która stwierdziła u pokrzywdzonej bezpośrednio po zdarzeniu względnie dobrą pamięć krótkotrwałą /vide strona 40 – 49 uzasadnienia/. Wnikliwa i wyczerpująca argumentacja Sądu Okręgowego w zakresie oceny materiału dowodowego została podzielona przez Sąd odwoławczy jako spełniająca wymagane prawem warunki dla przyjęcia swobody tej oceny i do wywodów Sądu Okręgowego w tej mierze Sąd Apelacyjny się odwołuje. Podkreślić należy, że wbrew wywodom apelacji rozważone zostały przez Sąd meriti wnioski opinii E. Z. i inne korzystne dla oskarżonych okoliczności, w tym stan nietrzeźwości świadków, zatem wywody apelacji odnoszące się do sposobu oceny dowodów przez Sąd orzekający uznać należy za bezzasadną polemikę z tym stanowiskiem.

Zasadnie Sąd Okręgowy przyjął, że oboje oskarżeni używali przemocy wobec pokrzywdzonego wspólnie i w porozumieniu, skoro bili pokrzywdzonego niemal równocześnie, a nadto działaniu takiemu przyświecał wspólny cel, to jest działali w celu zwrotu wierzytelności w kwocie 400 złotych, przy czym prawie wszystkie uderzenia godziły w głowę, to jest miejsce, w którym zlokalizowane są ważne dla życia i zdrowia ludzkiego organy. Wielkość użytej siły wynika z opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej, bowiem musiała być ona na tyle znacząca, aby doprowadzić do powstania

poważnego urazu głowy. Koresponduje to z zeznaniami I. R., która opisywała skutki uderzeń jako powodujące krwawienie, a stopień agresywności wymagał interwencji P. B., polegającej na odciąganiu. Sąd Okręgowy nie tylko uzasadnił przyjęcie współsprawstwa, ale też wskazał na związek przyczynowy pomiędzy działaniem oskarżonych a skutkiem w postaci zgonu, jak też odniósł się do strony podmiotowej następstwa stwierdzając, że oskarżeni działali nieostrożnie, mogąc przewidzieć ten skutek /vide strona 80 – 84 uzasadnienia/. Oskarżonym co do skutku przypisana została zatem najłagodniejsza postać nieumyślności.

Odnosząc się do zarzutów obrazy art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie kwestii wpływu późnego wezwania pogotowia na stan zdrowia pokrzywdzonego stwierdzić należy, że ewentualne przyczynienie się czy zaniechania innych osób nie przerywają związku przyczynowego wykazanego przez Sąd Okręgowy, zatem dla ustalenia zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonych okoliczności te, oraz ewentualna odpowiedzialność karna innych osób za nieudzielenie pomocy, nie mają znaczenia.

Ustalenia Sądu Okręgowego winny być jednak ograniczone ustaleniami poczynionymi na niekorzyść oskarżonych w toku pierwszego rozpoznania sprawy, bowiem zapadły wówczas wyrok zaskarżony został wyłącznie na korzyść oskarżonych /art. 443 k.p.k./. Z tego względu nie można oskarżonym przypisać kilkunastokrotnych, a jedynie kilkukrotne uderzenia, nie można też przypisać uderzeń nogą. Ustalenia takie wykraczają poza sferę drobnych modyfikacji mieszczących się w granicach tych samych ustaleń, a właśnie stanowią nowe, objęte zakazem reformationis in peius, ustalenia. Mając jednak na uwadze, że i obecnie wyrok został zaskarżony wyłącznie na korzyść oskarżonych, wszelkie korzystne ustalenia tu poczynione należało też uwzględnić w opisie czynu przypisanego.

W odniesieniu do wymiarów kar, stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy szczegółowo rozważając okoliczności dotyczące oskarżonych niesłusznie zbagatelizował znaczący wpływ czasu od czynu, w którym to okresie oskarżeni przestrzegali porządku prawnego i mają dobre opinie. Podkreślenia wymaga, że w dacie czynu oskarżony nie miał ukończonych 18 lat, zatem jego dobre zachowanie, nauka, praca, zasługują na znaczące uwzględnienie na korzyść przy miarkowaniu kary. Wprawdzie trafnie zauważa obrona, że względy społecznego oddziaływania kary utraciły już element bezpośredniości tego oddziaływania, jednak nie można zbagatelizować faktu, iż to na skutek umyślnego działania oskarżonych przeciwko zdrowiu człowieka doszło do jego – objętej nieumyślnością ze strony oskarżonych – śmierci. Stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień zawinienia oskarżonych sprzeciwia się warunkowemu zawieszeniu wykonania orzeczonych kar, przy uwzględnieniu, że działanie oskarżonych było tak agresywnym odruchem po naruszeniu ich dóbr. W tej sytuacji zdaniem Sądu odwoławczego, zachodzi konieczność wychowawczego oddziaływania na oskarżonych poprzez bezwzględną karę pozbawienia wolności.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1. w ten sposób, że oskarżonych K. W. i W. W. uznał za winnych tego, że w dniu 28 września 2007 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności w postaci pieniędzy w kwocie 400 złotych, kilkakrotnie uderzając rękoma i pięściami po głowie brali udział w pobiciu T. M., w następstwie czego doznał on urazu śródczaszkowego w postaci krwiaka podtwardówkowego wzdłuż lewej półkuli mózgu, co doprowadziło w dniu 5 października 2007 r. do jego zgonu, to jest przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., skazał:

- oskarżonego K. W. na karę 2 lat pozbawienia wolności,
- oskarżoną W. W. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wobec obniżenia wymiaru kar należało wymierzyć oskarżonym tytułem jednej opłaty za obie instancje kwoty odpowiednio 300 i 180 złotych, natomiast mając na uwadze, że wywiedzione apelacje okazały się skuteczne, ze względów słuszności po myśli art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny zwolnił ich od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.